

ХАРИ ПОТЪР

И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК

Излезли заглавия в поредицата ХАРИ ПОТЪР

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ
ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА
ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ
ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ХАРИ ПОТЪР И ПРОКЪЛНАТОТО ДЕТЕ,
ПЪРВА И ВТОРА ЧАСТ

ПРИКАЗКИТЕ НА БАРДА БИЙДЪЛ
(В помощ на Comic relief)

КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ
(В помощ на Comic relief u Lumos)

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ
(В помощ на Comic relief u Lumos)

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ,
ОРИГИНАЛЕН СЦЕНАРИЙ

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ:
ПРЕСТЪПЛЕНИЯТА НА ГРИНДЕЛВАЛД,
ОРИГИНАЛЕН СЦЕНАРИЙ

Илюстровани издания:

КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ
ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ

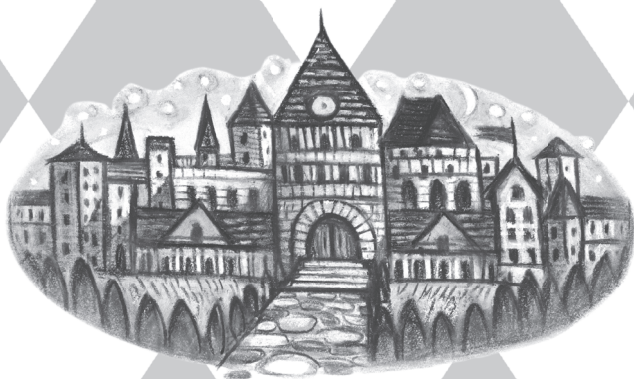
ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ

Юбилейни издания:

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ
ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА
ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ
ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ХАРИ ПОТЪР

И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК

ДЖ. К. РОУЛИНГ

ПРЕВОД ТЕОДОРА ДЖЕБАРОВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие: *Harry Potter and the Philosopher's Stone*

Text © 1997 by J.K. Rowling

Illustrations by Mary GrandPré © 1998 by Warner Bros.

Wizarding World Publishing Rights © J.K. Rowling

Wizarding World characters, names, and related indicia are tm and

© Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

Wizarding World is a trademark of Warner Bros. Entertainment Inc.

The moral rights of the author and illustrators have been asserted.

Превод Теодора Джебарова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2021

Тираж: 2500 бр.

ISBN 978-954-27-2622-7

НА ДЖЕСИКА, КОЯТО ОБИЧА ПРИКАЗКИ,
НА АН, КОЯТО СЪЩО ГИ ОБИЧАШЕ,
И НА ДАЙ, КОЯТО ПЪРВА ЧУ ТАЗИ...

Г Л А В А П Ъ Р В А

МОМЧЕТО, КОЕТО ОЖИВЯ

Госпожа и господин Дърсли, живеещи на улица „Привит Драйв“ номер четири, с гордост твърдяха, че – слава Богу! – са напълно нормални. Бяха от хората, от които най-малко ще очаквате да са замесени в нещо странно или загадъчно, защото просто не одобряваха такива глупости.

Господин Дърсли беше директор на фирма, наречена „Грънингс“, която произвеждаше дрелки. Беше едър, набит мъж, почти без врат, но затова пък имаше много големи мустаци. Госпожа Дърсли бе слаба и руса, с почти двойно по-дълъг врат от обикновените вратове, което ѝ вършеше добра работа, защото прекарваше голяма част от времето си да го протяга през оградата, за да шпионира съседите. Семейство Дърсли се гордееха със синчето си на име Дъдли – според тях по-добро момче от него нямаше никъде.

Семейство Дърсли имаха всичко, което искаха, обаче имаха и една тайна и най-големият им ужас беше някой да не я открие. Смятаха, че не биха понесли който и да било да узнае за семейство Потър. Госпожа Потър беше сестра на госпожа Дърсли, но двете не се бяха виждали от няколко години. Всъщ-

ност госпожа Дърсли се преструваше, че няма сестра, понеже сестра ѝ и нейният съпруг нехранимайко бяха толкова не-Дърсли, колкото изобщо бе възможно да бъдеш. Семейство Дърсли потръпнаха при мисълта какво ли биха казали съседите, ако някой от семейство Потър се появеше на тяхната улица. Семейство Дърсли знаеха, че семейство Потър също имат синче, обаче никога не го бяха дори зървали. Това момче беше още една сериозна причина да гържат семейство Потър настрана – те не искаха Дъдли да общува с такова дете.

Щом господин и госпожа Дърсли се събудиха в онзи мрачен, сив вторник, когато започва нашата история, облачното небе навън не подсказваше с нищо, че скоро из цялата страна ще започнат да се случват странни и загадъчни неща. Господин Дърсли си тананикаше, избирайки за работа най-безличната си вратовръзка, а госпожа Дърсли клюкарстваше радостно, докато се бореше да сложи пищия Дъдли на високото му столче.

Никой от тях не забеляза голямата улулица, която изпърха покрай прозореца.

В осем и половина господин Дърсли взе чантата си, целуна набързо госпожа Дърсли по бузата и се опита да целуне и Дъдли за сбогом, но не улучи, тъй като Дъдли беше изпаднал в ярост и замерваше стените с попарата си. „Паленцето ми!“ – иззуга господин Дърсли, докато напускаше къщата. Качи се в колата си и излезе на заден ход от алеята на номер четири.

Чак на ъгъла забеляза първия признак за нещо чудновато – котка, която разучаваше градската карта. За миг господин Дърсли не осъзна какво е видял, после рязко извърна глава и погледна отново. На ъгъла на „Привит Драйв“ стоеше тигрова котка, но от карта нямаше и следа. Какво ли си е мислил? Трябва да е било някаква игра на светлината. Господин Дърсли примигна и впери поглед в котката. Тя на свой ред втренчи очи в него. Докато завиваше и караше нататък по главната улица, господин Дърсли наблюдаваше котката в огледалото за обратно виждане. Сега тя четеше табелата, на която пишеше „Улица „Привит Драйв“ – не, гледаше табелата; котки не могат да разчитат нито градски карти, нито табели! Господин Дърсли разтърси глава и изключи котката от мислите си.

Докато шофираше към града, не мислеше за нищо друго, освен за голямата поръчка за дрелки, която се надяваше да получи този ден.

Обаче в покрайнините на града нещо друго измести дрелките от съзнанието му. Както си чакаше в обичайното сутрешно задръстване, не можеше да не забележи, че наоколо се движат множество странно облечени хора. Хора с мантии! Господин Дърсли не можеше да понася хора, които се обличат с необикновени дрехи – какви труфила се виждаха по младежите! Предположи, че това е някаква глупашка нова мода. Забарабани с пръсти по волана и очите му се спряха върху група такива чужаци, застанали съвсем наблизко. Те възбудено си шепнеха нещо. Господин Дърсли се разяри, като видя, че двамата от тях съвсем не бяха млади. Ами онзи мъж сигурно бе по-възрастен от самия него, пък носеше изумруденозелена мантия! Какво безобразие! После на господин Дърсли му хрумна, че това навярно е някаква глупав номер – тези хора сигурно събираха пари за нещо... да, такава ще да е работата. Уличното движение се освободи и няколко минути по-късно господин Дърсли вкара автомобила си в паркинга на фирма „Гръннингс“ с мисли, отново насочени към дрелките.

В кабинета си на деветия етаж господин Дърсли винаги работеше с гръб към прозореца. Ако не седеше така, тази сутрин щеше да му е по-трудно да се съсредоточи върху дрелките. Той не съзря советите, които прелитаха посред бял ден, въпреки че хората долу на улицата ги виждаха, сочеха ги и зяпаха със зинали уста, докато сова подир сова минаваха над главите им. Повечето от тях не бяха виждали такава птица дори нощем. Господин Дърсли обаче прекара един съвсем нормален безсовов предиобед. Наруга петима души. Проведе няколко важни телефонни разговора и покреця още малко. Беше в много добро настроение до обяд, когато реши да се поразтъпче и да пресече улицата, за да си купи нещо от хлебарницата насреца.

Беше забравил напълно хората с мантиите, докато не видя група от тях до хлебарницата. Изгледа ги ядосано на минаване. Не знаеше защо, но те го смуцаваха. Тези също си шепнеха възбудено помежду си, а той не видя нито една касичка за събира-

не на пари. Едва когато ги подминаваше на връщане, стиснал в книжна кесия голяма поничка, той долови няколко думи от това, което си говореха.

– Семейство Потър, точно така, това чух...

– ... да, техният син – Хари...

Господин Дърсли спря като закован. Обзе го страх. Хвърли поглед назад към шепнещите, сякаш искаше да им каже нещо, но после се отказа.

Втурна се обратно през улицата, качи се бързо в кабинета си, нареди соннато на секретарката да не го безпокои, грабна телефона и почти беше набрал домашния си номер, когато си промени решението. Върна слушалката върху вилката и взе да си глади мустака, като си мислеше... че се държи глупаво. Потър не беше особено рядко име. Сигурно съществуваха сума хора на име Потър, които имат син, наречен Хари. Като се замисли, установи, че даже не е убеден дали племенникът му *наистина* се казва Хари. Никога не бе дори виждал момчето. Можеше да е Харви. Или Харолд. Нямаше никакъв смисъл да тревожи госпожа Дърсли – тя така се разстройваше при всяко споменаване на сестра ѝ. Не я кореше – ако *самият той* бе имал такава сестра... Но все пак тези хора с пелерините...

Следобед му беше много по-трудно да се съсредоточи върху дрелките и когато напусна сградата в пет часа, все още бе така разтревожен, че се блъсна в някого точно пред вратата.

– Извинете! – промърмори, тъй като дребничкият старец се препъна и едва не падна.

Минаха няколко секунди, преди господин Дърсли да осъзнае, че този човек носи виолетова мантия. Не изглеждаше никак разстроен от това, че едва не го повалиха на земята. Напротив, лицето му се разтегли в широка усмивка и той каза с писклив глас, който накара минавачите да го загледат втрещено:

– Не се извинявайте, драги ми господине, защото днес нищо не може да ме обезпокои! Рагвайте се, тъй като Вие-знаете-кой най-сетне си отиде! Дори мъгъли като вас би трябвало да празнуват в този щастлив, прещастлив ден!

После старецът прегърна господин Дърсли през кръста и продължи напатък.

Господин Дърсли остана като вкаменен на мястото си. Някакъв съвтршено чужд човек го беше прегърнал! Смътно си спомни, че го бе нарекъл и *мъгъл* – каквото и да означаваше това. Беше потресен. Забърза към колата си и потегли към дома, като се надяваше, че си измисля разни неща, което никога преди дори не бе и допуснал, защото не одобряваше измислиците.

Когато навлезе в алеята на номер четири, първото, което видя – и то не оправи настроението му, – беше тигровата котка от сутринта. Сега седеше върху градинската зидана ограда. Сигурен беше, че е същата – имаше същата шарка около очите.

– Къш! – извика господин Дърсли.

Котката не мръдна. Само го погледна строго. Господин Дърсли се запита дали това е нормално котешко поведение. Като се мъчеше да се овладее, той отключи вратата на къщата. Все още беше твърдо решен да не споменава нищо пред жена си.

Госпожа Дърсли бе прекарала един приятен нормален ден. По време на вечеря му разказа всичко за проблемите на госпожа съседката с нейната гъщеря и как Дъдли бил научил нов израз – „Няма пък!“ Господин Дърсли опита да се държи нормално. След като сложиха Дъдли да спи, бащата отиде във всекидневната тъкмо навреме, за да чуе последния репортаж от вечерните новини:

– И накрая: наблюдатели на птици отведред съобщават, че днес совите в страната са проявили много странно поведение. Въпреки че те обикновено ловуват нощем и почти никога не се виждат на дневна светлина, от изгрев слънце насам са били забелязани стотици такива птици, които летели във всички посоки. Специалистите не са в състояние да обяснят защо совите внезапно са променили навика си да спят деном. – Тук говорителят си позволи да се ухили. – Крайно мистериозно! А сега давам гумата на Джим Макгъфин, който ще ви представи прогнозата за времето. Дали тази вечер ще има нови валежи от сови, а, Джим?

– Е, Тег – обади се метеорологът, – това не мога да кажа, обаче не само совите са се държали чудновато днес. Зрители

толкова далеч един от друг, като например от Кент, Йоркшир и Дънди, ми съобщиха по телефона, че вместо гъжда, който им обещах вчера, е имало пороци от падащи звезди! Може би някои хора са отпразнували предварително Нощта на кладите* – но, мили хора, тя всъщност се пада чак другата седмица! Обаче за тази вечер мога да обещаая една мокра нощ.

Господин Дърсли замръзна във фотойла си. Падащи звезди над цяла Великобритания? Сови, които летят посред бял ден? Навред тайнствени хора с мантии? И шепотът, шепотът за семейство Потър...

Госпожа Дърсли влезе във всекидневната с две чаши чай. Нямахме как. Той трябваше да ѝ каже нещо. Притеснено се изкашля.

– Хм... Петуния, мила моя, обаждала ли ти се е напоследък сестра ти?

Както и беше очаквал, госпожа Дърсли гоби възмутен и ядосан вид. В края на краищата обикновено се правеха, че тя няма сестра.

– Не – отвърна сега рязко. – Защо?

– Странни неща в новините – промърмори господин Дърсли. – Сови... падащи звезди... а в града днес имаше сума чудновати хора...

– Е, и? – сонна му се госпожа Дърсли.

– Ами, просто си помислих... че може би... всичко това има нещо общо с... разбираш ли... с нейните приятели.

Госпожа Дърсли отпи от чая със свити устни. Господин Дърсли се питаше дали да посмее да ѝ спомене, че е чул името Потър. Реши, че не смее. Вместо това каза колкото е възможно по-нехайно:

– Синът им... трябва да е горе-долу на възрастта на Дъдли, нали?

– Предполагам – рече госпожа Дърсли хладно.

– Как се казваше? Не беше ли Хауърд?

– Хари. Отвратително просташко име, ако питаш мен.

– А, да – възкликна господин Дърсли и сърцето му се сви болезнено. – Да, напълно съм съгласен с теб.

* Отбелязва се в Англия на 5 ноември. – Б.пр.

Когато се качиха горе да си легнат, не спомена нито дума повече по въпроса. Докато госпожа Дърсли беше в банята, господин Дърсли се шмугна до прозореца на спалнята и надникна в градината пред къщата. Котката беше все още там, втренчила поглед наголу по „Привит Драйв“, сякаш очакваше нещо.

Нима той си въобразяваше разни работи? Можеше ли всичко това да има общо с Потъррови? Ако беше тъй... ако излезеше наяве, че са сродени с една двойка такива... той не би го понесъл.

Семейство Дърсли си легнаха. Госпожа Дърсли заспа бързо, но господин Дърсли лежеше буден и мислено си преповтаряше всичко. Последната му утешителна мисъл, преди да заспи, беше, че дори ако Потъррови *бяха* замесени, нямаше причина да потърсят него и госпожа Дърсли. Потъррови знаеха отлично какво той и Петуния мислят за тях и такива като тях... Той не виждаше как двамата с Петуния биха могли да бъдат привлечени в каквото и да било, което можеше да се случи. Прозина се и се обърна. *Тях* то не би могло да засегне.

Колко дълбоко се лъжеше!

Господин Дърсли може и да беше потънал в неспокоен сън, ала котката на зига отвън не показваше никакви признаци на сънливост. Седеше неподвижно като статуя, вперила непримигващи очи в далечния ъгъл на „Привит Драйв“. Дори не трепна, когато на съседната улица се затръшна вратата на една кола, нито когато две сови профучаха над нея. Всъщност стана почти полунощ, преди котката изобщо да помръдне.

На ъгъла, който тя бе наблюдавала, се появи мъж. Появи се така внезапно и безшумно, та човек би помислил, че просто е изникнал из земята. Опашката на котката потрепна и животното примижа.

Никога на „Привит Драйв“ не бяха виждали такъв човек. Беше висок, слаб и много стар, ако се съдеше по сребристата му коса и брада, когото бяха толкова дълги, че би могъл да си ги втъкне в колана. Носеше дълги одежди, пурпурна мантия, която метеше земята, и ботуши с висок ток и катарамы. Сините му очи бяха светли, ясни и бляскаха иззад очилата му с форма на полумесец, а носът му бе много дълъг и гърбав,

сякаш е бил чупен поне два пъти. Името на този мъж беше Албус Дъмбълдор.

Албус Дъмбълдор като че ли не съзнаваше, че току-що е попаднал на улица, където всичко, свързано с него – от името до ботушите му, – беше нежелано. Ровеше усърдно из джобовете на мантията си и търсеше нещо. Обаче явно съзнаваше, че е наблюдаван, защото внезапно хвърли поглед към котката, която все още го гледаше втренчено от другия край на улицата. По някаква причина видът на котката, изглежда, го развесели. Той се изкикоти и промърмори:

– Трябваше да се досетя.

Успя да намери във вътрешния си джоб онова, което търсеше. Приличаше на сребърна запалка. Той я отвори, вдигна я високо и щракна с нея. Най-близкият уличен фенер угасна с тих пуком. Отново щракна – следващият фенер мигна и притъмня. Дванайсет пъти щракна със Загасителя, докато на цялата улица останаха да светят само две мънички точици в далечината – очите на котката, която го наблюдаваше. Ако някой надникнеше сега през прозореца си – дори госпожа Дърсли с острия си поглед, – изобщо не би могъл да види какво става долу на паважа. Дъмбълдор пххна Загасителя обратно в мантията си и тръгна към номер четири, където седна на зида до котката. Не я погледна, но подир малко ѝ заговори.

– Каква изненада да ви видя тук, професор Макгонъгол!

Извърна се да се усмихне на котката, обаче тя беше изчезнала. Вместо това, той се усмихваше на жена с доста строг вид, която имаше правоъгълни очила с точно същата форма, каквато беше шарката около очите на котката. Тя също носеше мантия, и то изумруденозелена. Черната ѝ коса бе прибрана в стегнат кок. Изглеждаше смутена.

– Как разбрахте, че съм аз? – попита.

– Но, любезна госпожо професор, никога не съм виждал котка да седи така сковано!

– И вие щяхте да сте скован, ако бяхте седели цял ден върху един зид – каза професор Макгонъгол.

– Цял ден? Когато можехте да празнувате? Докато идвах на сам, сигурно съм минал покрай дузина тържества и празненства.

Професор Макгонъгол изсумтя ядосано.

– О, да, всички празнуват наистина – изрече припряно. – Човек би предположил, че ще бъгат по-предпазливо, ама не... Дори мъгълите са забелязали, че става нещо. Съобщиха го в техните новини – тя посочи с глава тъмния прозорец на всекидневната на семейство Дърсли. – Чух го. Ята сови... падащи звезди... Те не са чак толкова глупави. Нямаше как да не забележат нещо. Падащи звезди на юг в Кент... Бас ловя, че това е бил Дедалус Дигъл. Никога не е имал много ум в главата.

– Не трябва да ги обвинявате – възрази Дъмбълдор кротко. – Цели единайсет години имахме съвсем малко поводи за празнуване.

– Знам – отвърна професор Макгонъгол разгрозено. – Но това не е причина да си загубим ума. Хората съвсем лекомислено са тръгнали по улиците посред бял ден, без дори да се облекат с мъгълски грехи, и разпространяват слухове.

Хвърли остър поглед встрани към Дъмбълдор, сякаш се надяваше той да ѝ каже нещо, но мъжът не го стори, така че тя продължи:

– Само това оставаше – точно в деня, когато Вие-знаете-кой, изглежда, най-сетне е изчезнал, мъгълите да научат всичко за нас! Надявам се *действително* да си е отишъл, Дъмбълдор, а?

– Наистина изглежда така – отвърна Дъмбълдор. – Трябва да сме много благодарни. Искате ли едно шербетово лимонче?

– Едно *какво*?

– Шербетово лимонче. Това са вид мъгълски бонбони, които госта обичам.

– Не, благодаря – каза професор Макгонъгол хладно, сякаш смяташе, че това не е подходящ момент за шербетови лимончета. – Както казах, дори Вие-знаете-кой *действително* да си е отишъл...

– Любезна госпожо професор, не би ли трябвало един разумен човек като вас да го нарича с името му? Цялата тази глупост с „Вие-знаете-кой“... От единайсет години се опитвам да убедя хората да го наричат с истинското му име: *Волдемор*. – Професор Макгонъгол трепна, но Дъмбълдор, който разлеп-

ваше две шербетови лимончета едно от друго, като че ли не забеляза. – Всичко става толкова объркано, ако продължаваме да казваме „Вие-знаете-кой“. Никога не съм виждал причина да се страхувам да произнеса името на Волдемор.

– Знам, че не сте – каза професор Макгонъгол и гласът ѝ звучеше полураздразнено, полувъзхитено. – Но вие сте различен. Всички знаем, че вие сте единственият, от когото Вие-знаете-ме... ох, добре, *Волдемор*... се страхуваше.

– Ласкаете ме – рече Дъмбълдор спокойно. – Волдемор има силни сили, които аз никога не ще имам.

– Само защото сте твърде... да речем... *благороден*, за да ги използвате.

– Добре че е тъмно. Никога не съм се изчервявал толкова силно, откакто мадам Помфри ми каза, че харесва новите ми наушници.

Професор Макгонъгол стрелна Дъмбълдор с остър поглед и каза:

– Совите не са нищо в сравнение със *слуховете*, които се носят навред. Знаете ли какво казват всички? За това защо е изчезнал? За това какво в края на краищата го е спряло?

Професор Макгонъгол като че ли беше стигнала до темата, която най-много държеше да разисква – истинската причина, загето бе чакала цял ден върху студения твърд зид, – защото нито като котка, нито като жена не беше устремявала в Дъмбълдор такъв пронизващ поглед, какъвто му отпрати сега. Явно че каквото и да казваха „всички“, тя нямаше да го повярва, докато Дъмбълдор не ѝ потвърдеше, че е вярно. Дъмбълдор обаче си избираше друго шербетово лимонче и не отговори.

– *Казват, че* – продължи тя настойчиво – миналата нощ Волдемор се появил в Годрикс Холоу. Отишъл да се срещне със семейство Потър. Носи се слух, че Лили и Джеймс Потър са... са... че те са... *мъртви*.

Дъмбълдор сведе глава. Професор Макгонъгол изстена.

– Лили и Джеймс... Не мога да повярвам... Не исках да повярвам... Ох, Албус...

Дъмбълдор протегна ръка и я потупа по рамото.

– Знам... знам... – каза потиснато.

Гласът на професор Макгонъгол трепереше, когато прогължи:

– Това не е всичко. Говорят, че се опитал да убие сина на Потърови, Хари. Но... не могъл. Не могъл да убие това момченце. Никой не знае защо или как, но говорят, че като не могъл да убие Хари Потър, силата на Волдемор някак се пречупила... и затова е изчезнал.

Дъмбълдор кимна мрачно.

– Значи... значи е *вярно*? – запъна се професор Макгонъгол. – След всичко, което е направил... всички хора, които е убил... не могъл да убие едно момченце? Просто поразително... от всички неща, които можеха да го спрат... Но как – о, небеса! – Хари е оживял?

– Можем само да гагаем – каза Дъмбълдор. – И навярно никога няма да узнаем.

Професор Макгонъгол намери дантелената си носна кърпичка и избърса очите си под очилата. Дъмбълдор погосмъртъкна силно, извади от джоба си златен часовник и взе да го оглежда. Беше много странен часовник. Имаше дванайсет стрелки и никакви цифри. Вместо това по ръба му се движеха малки планети. Очевидно за Дъмбълдор той все пак беше ясен за разчитане, защото го пхна обратно в джоба си и каза:

– Хагрид закъснява. Впрочем, предполагам, той ви е казал, че ще бъда тук?

– Да – отговори професор Макгонъгол, – обаче не вярвам вие да ми кажете *защо* сте именно тук.

– Дойдох да предам Хари на леля му и вуйчо му. Той няма други роднини.

– Да не искате да кажете... *Не може* да имате предвид хората, които живеят *тук*?! – възкликна професор Макгонъгол, като скочи на крака и посочи номер четири. – Дъмбълдор... не можете! Цял ден ги наблюдавах. Не бихте могли да намерите двама души, които по-малко да приличат на нас. И това тяхно синче... Видях го как риташе майка си, докато вървяха по улицата, и вресеше за бонбони. Хари Потър не може да живее тук!

– Това е най-доброто място за него – заяви Дъмбълдор твърдо. – Леля му и Вуйчо му ще са в състояние да му обяснят всичко, когато порасне. Написал съм им писмо.

– Писмо? – повтори професор Макгонгъл отпаднало, като седна отново на зида. – Наистина ли мислите, Дъмбълдор, че можете да обясните всичко това в едно писмо? Тези хора никога няма да разберат момчето. Той ще стане прочут... ще стане легенда... Не бих се изненадала в бъдеще днешният ден да е известен като Деня на Хари Потър... Ще се пишат книги за Хари... Всяко дете по света ще знае името му!

– Именно – съгласи се Дъмбълдор, като гледаше много сериозно над ръба на очилата си, подобни на полумесец. – Ще е достатъчно да завърти главата на всяко момче. Прочут, преди да е проходил и проговорил! Прочут за нещо, което дори няма да помни! Не разбирате ли колко по-добре е да израсте галеч от всичко това, докато бъде готов да го възприеме?

Професор Макгонгъл отвори уста, премисли, преглътна и най-сетне каза:

– Да... да, прав сте, разбира се. Но как ще дойде момчето тук, Дъмбълдор?

Внезапно заogleжда мантията му, сякаш мислеше, че може да е скрил Хари под нея.

– Хагрид ще го донесе.

– Мислите ли, че е... *разумно*... да поверите на Хагрид нещо толкова важно?

– Бих поверил на Хагрид дори и живота си – отговори ѝ Дъмбълдор.

– Съгласна съм, че е храбър – рече професор Макгонгъл неохотно, – но не можете да отречете, че е небрежен. Склонен е да... Какво е това?

Някакъв тих боботец шум бе нарушил тишината около тях. Постепенно се усилваше, докато те гледаха нагоре и надолу по улицата, за да видят фарове. После нарасна до рев на мотор и двамата погледнаха нагоре към небето... От въздуха се спусна огромен мотоциклет и се приземи на улицата пред тях.

Макар че мотоциклетът беше огромен, не представляваше нищо в сравнение с човека, седнал върху него. Той бе почти двой-

но по-висок от нормален мъж и поне пет пъти по-широк. Изглеждаше прекалено голям, за да е истински, и толкова див – дълги кичури гъста черна коса и брада прикриваха по-голямата част от лицето му, имаше длани колкото капаци на кофи за смет, а краката му, обути в ботуши, приличаха на бебета делфини. В грамадните си мускулести ръце гържеше вързоп в одяло.

– Хагрид! – каза Дъмбълдор с нотка на облекчение в гласа. – Най-сетне! И откъде намери този мотоциклет?

– ’Зех го назаем, професор Дъмбълдор – отговори великанът, докато слизаше внимателно от мотоциклета. – Младият Сириус Блек ми го зае. Нося го, сър.

– Нямахте проблеми, нали?

– Не, сър... къщата беше почти разрушена, ама аз го измъкнах невредим, преди мъгълите да плъзнат наоколо. Заспа, додето летяхме над Бристол.

Дъмбълдор и професор Макгонъгол се наведоха над вързопа в одялото. Вътре едва се виждаше дете, потънало в дълбок сън. Под къдрица от камраненочерната коса на челото му те забелязаха рана със странна форма, подобна на мълния.

– Това ли е...? – прошепна професор Макгонъгол.

– Да – каза Дъмбълдор. – Този белег ще му остане завинаги.

– Не бихте ли могли да направите нещо, Дъмбълдор?

– Дори да можех, не бих. Белезите понякога са полезни. Самият аз имам един над лявото си коляно и той е точен план на лондонското метро. Е... дай ми го, Хагрид... Да приключваме с тази работа!

Дъмбълдор взе Хари на ръце и се обърна към къщата на семейство Дърсли.

– Може ли... може ли да се сбогувам с него, сър? – попита Хагрид.

Наведе огромната си космата глава над Хари и му лепна една навярно много бодлива мустаката целувка. Сетне Хагрид изведнъж нагаде вой като ранено куче.

– Шишшт! – изсъска професор Макгонъгол. – Ще събудиш мъгълите!

– Извинявайте – захлуна Хагрид, като извади голяма носна кърпа на точки и скри лицето си в нея, – ’ма не мога да го по-

неса... Лили и Джеймс мъртви... и бедничкият малък Хари да живурка с мъгъли...

– Да, да, всичко това е много тъжно, обаче трябва да се овладееш, Хагрид, иначе ще ни открият – прошенна професор Макгонъгол и потупа Хагрид внимателно по ръката.

Дъмбълдор прекрачи ниския градински зид и тръгна към входната врата. Положи Хари нежно върху площадката, извади от мантията си писмо, втъкна го в одеялото на детето и после се върна при другите двама. Цяла минута те стояха и гледаха вързопчето – раменете на Хагрид се тресяха, професор Макгонъгол примигваше яростно, а искрящата светлина, която обикновено блестеше в очите на Дъмбълдор, сякаш бе угаснала.

– Е – каза Дъмбълдор накрая, – това е. Нямаме повече работа тук. Можем да се присъединим към тържествата.

– Да – обади се Хагрид с много приглушен глас. – Най-добре да се отърва от моя мотор. Лека нощ, професор Макгонъгол... професор Дъмбълдор...

Като избърса с ръкава на якето си сълзите, бликащи от очите му, Хагрид се метна на мотоциклета и запали мотора. Той се издигна с рев във въздуха и изчезна в нощта.

– Очаквам да се видим скоро, професор Макгонъгол – каза Дъмбълдор и ѝ кимна.

В отговор професор Макгонъгол си издуха носа.

Дъмбълдор се обърна и тръгна обратно по улицата. На тъгъла спря и извади Загасителя от сребро. Щракна веднъж с него и дванайсет светещи кълба се втурнаха към своите фенери, така че „Привит Драйв“ внезапно засия в оранжево и той успя да забележи как една тигрова котка се шумгуна зад тъгъла в другия край на улицата. Едва можеше да различи вързоп на площадката на номер четири.

– На добър час, Хари! – прошенна Дъмбълдор, завъртя се на тока си, мантията му извистя и той изчезна.

Вятърът разроши спретнатите живи плетове по улица „Привит Драйв“, която се стелеше тиха и чиста под мастиленото небе – последното място, на което би могло да се очаква да се случат чудновати неща. Хари Потър се обърна в своето

* *
*

МОМЧЕТО, КОЕТО ОЖИВЯ

* *
*

одеяло, без да се събуди. Едната му ръчичка хвана здраво писмото до него и той продължи да спи, без да знае, че е необикновен, без да знае, че е прочут, без да знае, че след няколко часа ще се събуди от писъка на госпожа Дърсли, когато тя отвори вратата, за да изнесе бутилките за мляко, нито че ще прекара следващите няколко седмици мушкан и щипан от братовчед си Дъдли... Не можеше и да знае, че в същия този миг на тайни събирания хора из цялата страна вдигаха чаши и казваха с приглушен глас:

– За Хари Потър... момчето, което оживя!

ИЗЧЕЗНАЛОТО СЪКЛО

И зминаха почти десет години, откакто семейство Дърсли се събудиха и намериха своя племенник на площадката пред вратата, но улица „Привит Драйв“, кажи-речи, не се бе променила. Слънцето изгря над същите спретнати дворчета и огря месинговия номер четири на входната врата на семейство Дърсли. После се вмъкна във всекидневната им, която изглеждаше почти както изглеждаше в онази вечер, когато господин Дърсли бе видял съдбоносния репортаж за совите. Само снимките на полицата издаваха колко много време е минало. Преди десет години там стояха сума фотографии на нещо, което приличаше на голяма розова плажна топка, нахлупило разноцветни тумбести шапки... Обаче Дъдли Дърсли не беше вече бебе и сега на снимките се виждаше как едно едро русо момче кара за пръв път велосипед, как се забавлява на въртележка на панаура, как играе компютърна игра с баща си, как майка му го прегръща и целува. В стаята нямаше никакъв признак, че в къщата живее и друго момче.

А все пак Хари Потър беше още там, в момента спеше, но не загълго. Лея му Петуния бе будна и пискливият ѝ глас издаде първия звук на деня.

– Хайде! Ставай! Веднага!

Стреснат, Хари се събуди. Леля му погледна отново на вратата.

– Ставай! – изкрещя тя.

Хари я чу да отива към кухнята и после – звук от тиган, поставен върху котлона. Обърна се по гръб и опита да си припомни съня, който бе сънувал. Беше хубав сън. В него имаше летящ мотоциклет. Хари изпита странно усещане, че и преди е сънувал същия сън.

Леля му стоеше пак пред вратата.

– Стана ли вече? – попита.

– Почти – отговори Хари.

– Побързай, искам да наглеждаш бекона. И да не си посмял да го загореш! Държа всичко да е свършено на рождения ден на Дъденцето.

Хари изстена.

– Какво каза? – сонна се леля му през вратата.

– Нищо, нищо...

Рожденият ден на Дъдли... Как може да го забрави? Хари стана бавно от леглото и почна да си търси чорапи. Намери си чифт под леглото и – след като махна някакъв паяк от едния – ги обу. Беше свикнал с паяци, защото в килера под стълбицето ги имаше колкото щещ, а Хари спеше именно там.

След като се облече, тръгна по коридора към кухнята. Масата беше почти изцяло скрита под подаръците на Дъдли. Май че бе получил новия компютър, който искаше, да не говорим за втория телевизор и колелото бегач. Защо Дъдли искаше точно колело бегач, остана загадка за Хари, понеже Дъдли беше много дебел и мразеше спорта – освен ако спортът се състоеше в това да удря някого с юмрук, разбира се. Любимата боксова круша на Дъдли беше самият Хари, обаче не успяваше да го издебне често. На Хари не му личеше външно, но всъщност беше много пъргав.

Може би защото живееше в тъмен килер, той открай време беше дребен и мършавичък за възрастта си. Изглеждаше още по-дребен и по-мършав, защото нямаше какво да носи, освен старите дрехи на Дъдли, а Дъдли беше около четири пъти поедър от него. Хари имаше слабичко лице, възлести колена, чер-

на коса и яснозелени очи. Носеше кръгли очила, слепени с много тиксо заради безбройните пъти, когато Дъдли го беше боксирал по носа. Единственото, което Хари харесваше в собствената си външност, беше тъничкият белег на челото, подобен на мълния. Имаше го, откакто се помнеше, и първият въпрос, който си спомняше да е задал на леля си Петуния, беше как го е получил.

– В автомобилната злополука, когато умряха родителите ти – каза тя тогава. – И не задавай въпроси.

Не задавай въпроси – това бе правило номер едно, за да бъде спокоен животът със семейство Дърсли.

Вуйчо Върнън влезе в кухнята, когато Хари обръщаше бекона.

– Среши си косата! – излая вуйчото вместо „добро утро“.

Горе-долу веднъж в седмицата вуйчо Върнън надничаше над вестника си и крясваше, че Хари има нужда от подстригване. Хари навярно се беше подстригвал повече пъти от всички останали момчета в неговия клас, взети заедно, но нямаше никаква полза – косата му просто си растеше така, както ѝ дойде.

Хари прържеше яйцата, когато Дъдли пристигна в кухнята с майка си. Синчето приличаше много на баща си. Имаше широко розово лице, доста къс врат, малки воднистосини очи и гъста руса коса, която лежеше гладко върху голямата му топчеста глава. Леля Петуния казваше често, че Дъдли прилича на ангелче... Хари казваше често, че Дъдли прилича на прасе с перука.

Хари сложи чиниите с яйца и бекон на масата, което се окажа трудно, защото нямаше много място. Междувременно Дъдли броеше подаръците си. Лицето му помръкна.

– Трийсет и шест – каза и погледна майка си и баща си. – Два по-малко от миналата година.

– Миличко, не си броил подаръка от леля Мардж. Виж, той е тук, под този, големия, от мама и татко.

– Добре, значи трийсет и седем – рече Дъдли и целият почервеня.

Хари, който усети, че приближава страхотен Дъдлиев изблик на ярост, взе да лапа своя бекон колкото може по-бързо, да не би Дъдли да прекатури масата.

Лея Петуния явно също надуши опасността, защото каза бързо:

– И ще ти купим още *два* подаръка, когато излезем днес. Как ти харесва това, бонбонче? *Два* подаръка повече. Така добре ли е?

За миг Дъгли се замисли. Изглежда, това беше трудна работа. Най-после каза бавно:

– Значи ще имам трийсет... трийсет...

– Трийсет и девет, сладурчето ми – допълни лея Петуния.

– Аха! – Дъгли седна изтежко и грабна най-близкия пакет. – Е, добре тогава.

Вуйчо Върнън се изсмя.

– Малкият хитрец знае какво си струва парите, също като татко си. Браво на теб, Дъгли! – и разроши косата на сина си.

В този миг звънна телефонът и лея Петуния отиде да се обади, докато Хари и вуйчо Върнън наблюдаваха как Дъгли разупакова колелото бегач, кинокамера, самолет с дистанционно управление, шестнайсет нови компютърни игри и едно видео. Тъкмо разкъсваше опаковката на златен ръчен часовник, когато лея Петуния се върна, ядосана и разтревожена.

– Лоши новини, Върнън – каза. – Госпожа Фиг си е счутила крака. Не може да го вземе. – Тя посочи с глава Хари.

Дъгли остана със зинала от ужас уста, но сърцето на Хари подскочи. Всяка година на рождения ден на Дъгли родителите му водеха него и един негов приятел в паркове за забавления, ресторанти за хамбургери или на кино. Всяка година Хари оставаше при госпожа Фиг, смахната стара дама, която живееше през две улици от тях. Хари мразеше онова място. Цялата къща миришеше на зеле и госпожа Фиг го караше да разглежда снимките на всички котки, които някога беше имала.

– А сега какво? – каза лея Петуния, докато гледаше разярено Хари, сякаш той е замислил всичко това.

Хари знаеше, че би трябвало да съжалява, защото госпожа Фиг е счутила крака си, обаче не му беше тъжно, като се сети, че ще мине цяла година, преди да му се наложи да разглежда пак Тибълс, Снежанка, Господин Лапчо и Рошльо.

– Може да се обадим на Мардж – предложи вуйчо Върнън.

Обикновено той гържеше ръцете на децата за гърба им, докато Дъдли ги биеше. Дъдли веднага престана да се преструва, че плаче.

Половин час по-късно Хари, който не можеше да повярва на късмета си, седеше на задната седалка в колата на семейство Дърсли с Пиърс и Дъдли на път към зоологическата градина за пръв път в живота си. Леля му и вуйчо му не бяха успели да измислят какво друго да правят с него, но преди да тръгнат, вуйчо Върнън бе дръпнал Хари настрана.

– Предупреждавам те – каза той, като доближи голямото си червено лице до неговото, – предупреждавам те отсега, момче... само да се случи нещо странно, каквото и да било, ще седиш в килера от днес до Коледа.

– Нищо няма да направя – отговори Хари, – честна дума!

Но вуйчо Върнън не му повярва. Никои никога не му вярваше.

Работата беше там, че около Хари често се случваха странни неща и просто нямаше смисъл да се казва на семейство Дърсли, че не той ги предизвиква.

Веднъж леля Петуния, на която бе омръзнало Хари да се връща от бръснаря с вид, сякаш изобщо не е ходил там, грабна кухненската ножица и го подстрига така, че изглеждаше почти плешив, с изключение на бретона, който бе оставила „да прикрива онзи ужасен белег“. Дъдли щеше да се пукне от смях при вида на Хари, който прекара една безсънна нощ, като си представяше следващия ден в училище, където бездруго му се присмиваха заради провлечените дрехи и залепените с тиксо очила. На другата сутрин обаче стана и откри, че косата му е точно каквато беше, преди леля Петуния да я окастри. Заради това го наказаха да не излиза цяла седмица от килера си, въпреки опита му да ги убеди, че не може да обясни как е пораснала пак толкова бързо.

Друг път леля Петуния се опита да му облече насила един отвратителен стар пуловер на Дъдли – кафяв с оранжеви топчета. Колкото повече тя се мъчеше да го нахлузи през главата му, толкова по-малък като че ли ставаше пуловерът, докато накрая би могъл да се облече само на парцалена кукла, но поло-

жително не и на Хари. Лея Петуния реши, че трябва да се е свил при прането, и за щастие, Хари не бе наказан.

От друга страна, той имаше страшни неприятности, защото го откриха върху покрива на училищната кухня. Бандата на Дъдли го бе погнала както обикновено, когато – за изненада колкото на всички тях, толкова и на самия него – Хари кацна на комина. Семейство Дърсли получи много сърдито писмо от директорката на училището, в което им съобщаваше, че племенникът им се катерел по училищните сгради. А всъщност единственото, което той се бе опитал да направи (както извика на вуйчо Върнън през заключената врата на своя килер), беше да скочи зад големите кофи за смет пред вратата на кухнята. Хари предполагаше, че вятърът трябва да го е подхванал насред скока.

Но днес нямаше да стане нищо нередно. Дори си заслужаваше да бъде с Дъдли и Пиърс, щом щеше да прекара деня на място, което не беше нито училището, нито неговият килер, нито вмирисаният на зеле хол на госпожа Фиг.

Докато караше, вуйчо Върнън се оплакваше на лея Петуния. Той обичаше да се оплаква от какво ли не: хората в службата, Хари, общинския съвет, Хари... Банката и Хари бяха само малка част от любимите му теми. Тази сутрин бяха мотоциклетите.

– ... карат като луди, тия млади нехранимайковци – каза той, когато ги задмина един мотоциклет.

– Сънувах мотоциклет – обади се Хари, който изведнъж си спомни съня си. – Той летеше.

Вуйчо Върнън за малко не се блъсна в автомобила отпред. Обърна се на седалката си и кресна на Хари с лице, подобно на огромна гулия с мустаци:

– МОТОЦИКЛЕТИТЕ НЕ ЛЕТЯТ!

Дъдли и Пиърс се разкикотиха.

– Знам, че не летят – каза Хари. – То беше само сън.

Но му се искаше да не бе продумвал. Ако имаше нещо, което семейство Дърсли мразеха повече от това той да задава въпроси, то беше да говори за разни неща, които постъпват не както би трябвало, независимо дали е било в сън, или дори в

анимационен филм – като че ли мислеха, че може да му хрумнат опасни идеи.

Слънцето грееше много силно тази събота и зоологическата градина беше претъпкана с посетители – цели семейства. На входа семейство Дърсли купиха на Дъдли и Пиърс огромни шоколадови сладоледи и после – тъй като усмихнатата госпожа на щанда попита Хари какво иска, преди да бяха успели да го отправят – му взеха евтин лимонов сладолед на клечка. А него си го биваше, реши Хари, докато го ближеше и наблюдаваше с другите една горила, която се чешеше по главата и поразително приличаше на Дъдли, само гето не беше руса.

Хари прекара най-хубавия си предобед от много време на сам. Стараеше се да върви малко встрани от семейство Дърсли, за да не би Дъдли и Пиърс, на които към обяд животните почнаха да доскучават, да пристъпят към любимото си хоби – да го бият. Обядваха в ресторанта на зоологическата градина и когато Дъдли получи пристъп на ярост, загето сладкишът му не бил достатъчно голям, Вуйчо Върнън му купи нов, а на Хари разрешиха да го яде първия.

По-късно Хари размишляваше: трябвало е да се сети, че всичко е прекалено хубаво, за да продължава така.

След обяда отидоха в терариума. Там беше хладно и тъмно, с осветени витрини по дължината на целите стени. Заг стъклата по късове гърво и по камъни пълзяха най-различни гущери и змии. Дъдли и Пиърс искаха да видят огромни отровни кобри и дебели питони, които можеха да задушат човек. Дъдли бързо намери най-голямата змия в сградата. Би могла да увие тялото си два пъти около колата на Вуйчо Върнън и да я смачка до размера на кофа за смет... обаче в момента, изглежда, не беше в такова настроение. Всъщност тя спеше дълбоко.

Дъдли, притиснал нос в стъклото, се взираше в лъскавите кафяви извивки.

– Накарай я да се движи – захленчи той на баща си.

Вуйчо Върнън чука по стъклото, но змията не помръдна.

– Чукай пак! – заповяда Дъдли.

Вуйчо Върнън потропа силно със свит пестник, ала змията само продължи да дреме.

– Това е скучно! – изстена Дъдли и повлече крака напътък.

Хари застана пред клетката и се взря настойчиво в змията. Не би се изненадал, ако самата тя умираше от скука – никаква компания, освен глупави хора, които барабанят с пръсти по стъклото и по цял ден я безпокоят. Това беше още по-лошо, отколкото да имаш килер вместо спалня, където единственият посетител беше леля Петуния, която хлопа по вратата, за да те събуди – Хари поне можеше да ходи из останалата част от къщата.

Изведнъж змията отвори мънистените си очи. Бавно, много бавно вдигна глава, докато нивото на очите ѝ се изравни с тези на Хари.

Тя му намигна.

Хари се ококори. После хвърли бърз поглед наоколо, за да види дали някой гледа. Никой не гледеше. Той отвърна на погледа на змията и също ѝ намигна.

Змията посочи с глава вуйчо Върнън и Дъдли, после извърна очи към табана. Отправи към Хари поглед, който съвсем ясно казваше: *Непрестанно ми правят това.*

– Знам – промърмори Хари през стъклото, въпреки че не беше сигурен дали тя може да го чуе. – Трябва да е ужасно досадно.

Змията кимна със замах.

– Ти всъщност откъде си? – попита Хари.

Змията замахна с опашката си към една малка табела до стъклото. Хари се взря в нея – „Боа удушвач, Бразилия“.

– Хубаво ли беше там?

Боата удушвач посочи с опашката си и Хари продължи да чете: „Този екземпляр е отгледан в зоологическата градина“.

– О, разбирам. Значи никога не си била в Бразилия?

Когато змията поклати глава, един оглушителен вик заг Хари накара и двамата да подскочат:

– ДЪДЛИ! ГОСПОДИН ДЪРСЛИ! ЕЛАТЕ ДА ВИДИТЕ ТАЗИ ЗМИЯ! НЕ БИХТЕ ПОВЯРВАЛИ КАКВО ПРАВИ!

Дъдли се заклати към тях колкото можеше по-бързо.

– Я ти да се махаш оттук! – каза и блъсна Хари в ребрата.

Хванат неподготвен, Хари падна тежко на циментовия под. Каквото последва, стана толкова бързо, че никой не видя как стана – в един миг Пиърс и Дъдли стояха наведени съвсем близо до стъклото, а в следващия бяха отскочили назад с вой на ужас.

Хари се надигна и ахна – предното стъкло на клетката на боата удушвач беше изчезнало. Голямата змия се размота бързо и се плъзна навън по пода, а хората в целия терариум се разпицяха и хукнаха към изходите.

Когато змията изплъзга бързо покрай него, Хари можеше да се закълне, че един тих съскащ глас каза:

– Бразззилия, идвам... Мерссси, амиго!

Пазачът на терариума беше потресен.

– А стъклото – повтаряше той, – къде отиде стъклото?

Лично директорът на зоологическата градина приготви за леля Петуния чаша силен сладък чай, докато отново и отново се извиняваше. Пиърс и Дъдли можеха само да ломотят неразбираемо. Доколкото Хари беше видял, змията не бе направила нищо, освен дето щракна изриво с челюсти към петите им, докато минаваше покрай тях. Но когато най-сетне всички се качиха пак в колата на вуйчо Върнън, Дъдли вече разправяше как тя едва не отхапала целия му крак, а Пиърс се кълнеше, че се е опитала да го смачка и удуши. Обаче най-лошо от всичко – поне за Хари – беше, че Пиърс се успокои достатъчно, колкото да рече:

– Хари говореше с нея, нали, Хари?

Вуйчо Върнън изчака Пиърс да напусне дома му, преди да се нахвърли срещу Хари. Толкова беше ядосан, че едва можеше да говори. Успя да каже:

– Марш... в килера... ще стоиш... никакво ядене.

А после рухна в своя фотьойл и леля Петуния трябваше да изтича да му донесе голяма чаша коняк.

* * *

Много по-късно Хари лежеше в своя тъмен килер и мечтаеше да има часовник. Не знаеше колко е часът и не можеше да е

сигурен дали семейство Дърсли вече са заспали. Докато не заспяха, той не можеше да рискува да се промъкне до кухнята да си вземе нещо за ядене.

Живееше у семейство Дърсли вече почти десет години, десет нещастни години, откакто се помнеше, откакто е бил бебе и родителите му са загинали в автомобилна злополука. Не си спомняше да е бил в колата, когато родителите му са загинали. Понякога, като напрегнаше паметта си през дългите часове в своя килер, му се явяваше странно видение – ослепително лумване на зелена светлина и пареща болка на челото. Това, предполагаше той, е бил сблъсъкът, но не можеше да си представи откъде се е появила тази ярка зелена светлина. Изобщо не помнеше родителите си. Леля му и Вуйчо му никога не говореха за тях и – естествено – му беше забранено да задава въпроси. В къщата нямаше техни снимки.

Докато беше по-малък, Хари мечтаеше ли, мечтаеше за някакъв непознат роднина, който ще дойде да го отведе, но това не се случи. Семейство Дърсли бяха единствените му близки. Обаче понякога му се струваше (или може би само се бе надявал), че чужди хора на улицата сякаш го познаваха. А те бяха много чудновати чужди хора. Един дребничък мъж с виолетов цилиндър му се поклони веднъж, когато пазаруваха с леля Петуния и Дъдли. След като попита яростно Хари дали познава този мъж, леля Петуния ги поведе бързо навън, без да купи нищо. Друг път старичка с доста налудничав вид и цялата облечена в зелено му бе махнала весело с ръка в автобуса. Преди няколко дни някакъв плешив мъж с много дълго пурпурно палто дори се ръкува с него на улицата и после си продължи по пътя, без да продума. Най-необичайното у всички тези хора беше начинът, по който изчезваха в секундата, когато Хари се опитваше да ги поразгледа.

В училище Хари си нямаше никого. Всички знаеха, че бандата на Дъдли мрази този странен Хари Потър с развлечените му стари дрехи и счупените очила, а никой не искаше да се противопоставя на бандата на Дъдли.

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Снимка: Debra Hurford Brown © J.K. Rowling 2018

ДЖ. К. РОУЛИНГ е известна най-вече като автор на седемте книги от поредицата „Хари Потър“, които издава през периода 1997 – 2007 г. Изключително популярните приключения на Хари, Рон и Хърмаяни са продадени в над 500 милиона екземпляра тираж, преведени са на 80 различни езика и се превръщат в 8 касови филма. Роулинг написва и три допълнителни издания с благотворителна кауза – „Куидичът през вековете“ и „Фантастични животни и къде да ги намерим“ (в помощ на Comic Relief и Lumos) и „Приказките на барда Бийдъл“ (в помощ на Lumos). Заедно със сценариста Джек Торн и режисьора Джон Тифани продължава историята на Хари Потър с пиесата „Хари Потър и прокълнатото дете“, поставена за пръв път в Лондон през 2016 г, която вече се играе и в театри в Европа, Северна Америка и Австралия. През същата година дебютира и като сценарист с филма „Фантастични животни и къде да ги намерим“, първия от планирана поредица, която е вдъхновена от едноименната книга. Дж. К. Роулинг е автор и на книги за възрастни, адаптирани за телевизионни продукции – „Вакантен пост“, както и поредицата за Корморан Страйк, която пише под псевдонима Робърт Галбрейт. Тя е носител на редица награди, сред които Орден на британската империя за заслуги към детската литература. Живее в Шотландия заедно със семейството си.